

ЧАСОПІСЬ
для
руских родин.
Виходить щодня
кромі днів по
неділях і суботах.

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата 10 зл.

БУКОВИНА

Фед'кович як політик і педагог.

В „Руслані“ читаемо статю під наведеним заголовком. Тому, що ми находимо в ній погляди нашого поета і з нашого краю Буковини, то уважаємо потрібним подати її для буковинських Русинів.

Межи рукописями, що задержалися в мене ще з часів, коли Громада народовців львівських поручила мені редакцію „Правди“ в (1869—1871 роках), подібав я недавно кілька рукописів пок. Фед'ковича. Писані в німецькім языці, дотикають они положення буковинських Русинів під конець шістдесят років іменно на поля школі. Знаючи, що зміст цих рукописів досі не опублікований, подаю їх в рускім перекладі, а орігінали німецькі наміри я зложити в архіві Наукового товариства ім. Шевченка.

Перше письмо є змісту політичного. Фед'кович хотів его умістити в якій-то німецькій газеті, імовірно буковинській. З сего, що оригінальна допись дісталась в кінці мені, заключаю, що редакція незвісної мені газети (може „Czernowitz Zeitung“) дописи Фед'ковича не приняла, а Фед'кович переслав її мені на те, щоби Галичани знали, як він задивлявся на руску справу. Письмо починається проєбою до незвісної редакції і гласить:

„Хвальна Редакція!“

„Будьте так ввічливі, помістити в вашім ціннім дневнику свою мною споруджену статю, за котрої правдивість і основність

ручу. Рівночасно звертаю увагу хв. Редакції на брошуру: „П'ятьнацятмільйоновий історією забутий народ“ — петиція до французького сенату Казиміра Делямарра-го, з котрої я дещо виняв для моєї розвідки, а котру то брошуру вам дуже поручаю. Притім пропоную я хвальну редакцію о звороті рукописів, наколи би она не удостоїла ся уміщення. Сторонець-Путілля, 11. падолиста, 1869. Фед'кович, повітовий інспектор школи.“

Сама розвідка надписана:

„Шоб не було запізно! Голос з посеред руского народу“, а вірний переклад розвідки такий:

„Зведені бій під Полтавою (1708), Москаль здобули Русь, їх цар, Петро, присвоює собі ім'я побіженого народу, бере титул царя Руси і укладає собі таку програму політичну: З Москви над Дніпром, з Дніпра над Вислу, з Висли під Карпати, звідси на Дунай, з Дунаю над Босфор. Чи заперечити хто, що він став невірним сїї програмі, — програмі загарбання всіх Славян?“

„Але як? З одного боку московська дика орда, з другого численне, на той час на досить високім ступені культури стояче Славянство... Тілько ж предприємчивим царям про се не бенно. Вже в 13 віці накинули они своїм ордам християнство і церковно-славянську мову, з котрої з'абсорбували тодішню руску письменність, повстаючи теперішня московська мова, а котру за для незнання історії Славян Заходом і через безсороюне фальшоване історії Москлями, ще і нині називають рускою (russische Sprache). Я буду її називати завсіг-

ди по імені, московською, так само як ім'я Русь належить ся лише полуночній Росії, а назва Русин лише нинішнім Русинам.“

„Як же стоять діло нині, в 19 віці, з рускою літературою? Не дуже лучше, а може ще подекуди гірше. Бо хотя в поспідних часах з посеред народу і для народу виступили деякі письменники, то московське правительство переслідувало і переслідує їх в нечуваний спосіб, і руска література находиться ще заєдно, як в 13 віці, в руках духовенства і в комнатах учених, котрі як колись так і тепер, не знаючи народного язика і історії своєї, а силкуючись поправити свою долю, іменно в Австрії, пишуть в жаргоні руских черків з 13 віка с. е. в церковно-славянській мові, не дбаючи про народ і про его суд над свою писаниною.“

„А Петербург? Петербург кличе: вгліссімо! Тиче всім, а іменно австрійському правительству, дулю під ніс і підпомагає всіх будто руских письменників всякими способами: посадами, достоїнствами, ордрами, грішми і обітницями. Та і чого би не мав підпомагати? Від чернечо-руської мови 13. віка, якою ще і нині пишуть мінімі рускі письменники Галичини і Буковини, до московщини один лише дрібненький крок, а наше правительство є досить чемне (charmant), щоби сему не противити ся та щоби пильненько мостили дорогу „панам з півночі“ аж під самі Карпати, а відтак дальше і дальше. Чому би не мостили дороги? Москаль бував приязній і кожному запоручас своє — благоволені.“

„А чого ти тикаєш ніс в сю справу? — спитає дехто. Справді, по що тикати?

також страху, щоби єї польський патріотизм, якщо она лиши фактично ним закажена, — запаскує мені дім. А що не буде руска літератка, ... се тим ліпше для мене. Гарно виглядав би мій дім, якби ми обое, я і жінка, сиділи цілими днами в атраменті! Щоби она мала спиняти мене в моїй народній роботі, того я найменьше бою ся. Она ще молоденька, не мала часу перенякнути тим, що наші старі філістри-колтуни називають практичностю і статочностю. Єї мозок ще не закостенів та, щоби его не чіпала ся вже жадна наука. Се буде вже мої ріці підучити її так, щоби она мене розуміла і сама переняла ся тими самими думками, що й я. Не такий чорт страшний, як его малюють.

Коли такими льотічними аргументами збив всі сумніви і зацікавив совість, успокоївся цілком і забрав ся з усіх сил своїх докінчувати свое діло — плід кількохтіної праці.

Кілька аркушів надрукував був уже навіть, лише через іспити не міг довести до кінця. Він хотів, щоби праця як найскоріше вийшла з друку, бо думав займовувати нею своїй новій любці.

Щоби знала, що має діло не зким небудь; що він щось більше, як пересічний чоловік.

— Побачимо, чи тоді Рудецький буде міг мріяти ся зі мною.

В четвер пішов на виставу. Салька, її родичі, Петро і невідступний Рудецький сиділи

уже в комнаті під реставрацією, при циганській музіці. Коло Сальки не було вже місця, бо сидів коло неї „безвусий“ Рудецький. Стефан мусів усісти коло „старої“. Дуже тим не згріз ся, бо інтерес нераз вимагав, щоби і чортови дати огарок — і маму дівчини треба не раз забавляти — ad captandum benevolentiam. Вирочім дістав відікодоване, бо як лиш Стефан усів, урвала ся розмова між Салькою і Рудецьким.

...Она воліла говорити з Стефаном, хочби й через стіл. Рудецького аж підносило. І піднесся. — Всі піднеслися, бо надійшло нове чиленне товариство, знакомі паньства Добринських, родичів Сальки. Товариство збільшило ся, тож треба було перенести ся до більшого стола. При тім переселено народів Стефан маневрував так — а і Салька виявилася не аби який сприт — що коли знов усадовили ся, Стефан сидів коло Сальки. Рудецький мусів вдоволяти ся товариством мами. Лице его дуже споважніло. Цілий час уділяв мамі якісь спостереження, уваги і інформації. Мусіло се відносити ся до Стефана, бо при тім все спозирав на него — немож сказати, що дуже приязним оком.

*
— Той Рудецький пускає на тебе якісь пілотки, остерігає стару — розповідав Петро Стефанові.

— Риє під мною... Хай риє здоров, я не

Як чоловік зійшов на пана.

Оповідання

ВЯЧЕСЛАВА БУДЗИНОВСКОГО.

(Даліше.)

— Полька?... Що з того що Полька!... От, деякі Русини попривозили собі жінки аж з Відня, а національна справа нічого на тім не потерпіла. Хоч Німки, а чещуть тепер по руски так, що і не одну Русинку завстидяють.

І она може научити ся. Ій дещо буде як швабці... І научить ся. Дім мій буде проте руский. А що она може польська патріотка? — Е! — Де нині давний той патріотизм польський! Котра Полька бере собі его нині до серця? Що яка сотна, або тисяча з них ходить до костела на службу за poległych? Ну — чому не мала би іти? На таких службах можна бачити як раз лише ті панни польські, котрі бачимо стало на всіх фестинах і „пляцмузиках“. Як на фестинах, так і на тих патріотичних „шопках“ збираються ся молоді і много надійні „академики“, можна знайти партію. Який то патріотизм?! З тих почитателів революцій стів польських, роблять ся урядники — сервілісти, що конфіснують патріотичні письма. Нема

Тілько ж оно може і годить ся, наколи розважимо — бодай дехто з мислячих — що підручники в наших школах народних писані і доси також чернечою мовою з 13. віка, що п. міністер просвіти не говорить по руски і задля того з всім руским здається на кого-то другого, та що сей другий научить п. міністра вкінці не по руски а по московски. Ось придивітъ ся теперішньому повстанию в Дальматії, чия рука там за кулісами? Вже-ж московска! А п. міністер най під сими кулісами подумає собі Карпати — поки ще час. — *Один з тих, що дивить ся звичайно і поза кулісами.*

Для лучшого зрозуміння сїї статї додам, що в 1868 році (в падолисті) Русини галицькі ледви почали просвітну роботу в народній, живій мові через засноване „Пропсвіти“; що в школах народних і середніх наук реїтії подавалась ще в язиці церковнім; що читанки всякі були писані рівнож макаропічним язиком; що комісія для укладання учебників руских від 1869 р. доперва взялась за очищеннє мови і зреформоване правописи та що в тім часі ледви слідні перші пориви Русинів галицьких до виєманциповання себе з під оклику Дідицького: „адін народ,“ киненого в 1866 році. Хоч Федъкович вже в 1860 р. виступив на Буковині, то там всякі Браніки і Глобовиці ще довгі часи каламутили воду. А у Відні, під боком правительства, Іван Головацький рішав о чистоті руского язика.

НОВИНКИ.

Чернівець, дні 10. серпня 1897.

З епархії. Парохію в Калинівцях над Черемоном отримав православний пан-отець Евзеній Сорочан.

Відповідь п. Тимінського. На візване проф. Стоцького в числі 162-їм „Буковини“ до п. Тимінського, щоби він сам заявив, чи слова его

в „Буковинській Русі“ наведені фальшиво, відповів він не сам, тілько посередно через свого редактора в „Бук. Вѣд.“, що „на напасть проф. Стоцького він навіть відповідати не буде, бо его мерзить з проф. Стоцьким взагалі спорити.“ Така відповідь — то не є жадна відповідь, бо проф. Стоцький має поважних съвідків, котрі знані слова п. Тимінського можуть нині присягою потвердити. Тому й не диво, що п. Тимінського „мерзить“ з проф. Стоцьким взагалі спорити, бо в потребі вийшла би на верх вся мерзкість его поступовання.

Один концерт руских академіків уже відбув ся дня 8. серпня в Тернополі. Про той концерт пишуть таке: Все зложило ся сего дня на як найкрасшу цілість: перше всего здивиша нашої рускої публики, між нею в першім ряді ядра тернопільської Русі, нашого съвященства, дальше прекрасний день а вінець всего, академічний хор в запорожських строях, числом 15 молодців, котрих добірні, сильні і звучні голоси зливаються в такий чудовий хор, що наші знатоки — музики, як о. Вітошинський з Денисова і о. Остап Нижанковський не могли до волі налюбуватись ним та нахвалитись. Справді годі сказати, котрі голоси красні одні від других, чи віджені тенори, чи звінкі баритони, чи грімкі баси; все то зливає ся в таку одну, сущільну гармонію, що єї одну лише чуеш, тримти та душою підносиш ся, наче під враженем якоїсь надземної, чародійної сили.

Не диво про те, що всі точки програми мусів хор повторювати а і надпрограмові додавати. І так двоєратно сльювали прекрасну пісню Цеглинського — Конка „Де сріблолентій Сян плив“, грімкій хор Н. Вахнинина „Ура у бій“ і сердечну пісню чеську Кріжковського „Odwedeno prošba.“

Сольових пісень відсьпівано дві: О. Нижанковського „Минули літа молодії“ на голос теноровий і Лисенка „Ой Дніпре мій Дніре“ на голос басовий. Розуміє ся, що оба соля мусили концертанті повторити. Що до першого т. е. тенорового соля, відсьпіваного академіком п. Козаком, то для оцінення его повторимо лиш слова композитора: „П. Козак то найлучший інтерпрет моїх думок.“ Лисенкова креація „Ой Дніре мій Дніре“ належить до найкрасших продукцій такого голосу, яким есть звістний вже ширшій публіці бас п. Яворського.

З вічливості для польських гостей, котрих однако, на жаль сказати, на таке місто, як Тернопіль, прибуло досить мало, заспівав тенорист п. Козак пісню польську „Kocha nie kocha.“

До прекрасної цілості причинились іншіст — Запорожець п. Людкевич і звісний нам кітаратист о. Купчинський. На домагане розентузизмованої публики, мусів послідний артист ви-

бою ся. Дівчина вже так, як би моя. Тепер би лиши старих позискати.

— Твоя кажеш?... А Галька вже не твоя?

Чоло Стефана захмарило ся.

— Буде клопіт. Чоловік не подумав наперед, зробив дурницю, а тепер прийде ся викручувати ся.

— Мені здає ся, що ти би найрадше обі задержав.

— Задерав не задержав, але котру з них вибрati, бігме, сам ще не знаю. Найліпше, лишити все часови. Мушу сю ліпше пізнати, бо — правду кажучи — мене щось до неї більше тягне.

— Так зірви сейчас з Галькою. Най она непотрібно не журитъ ся. Нині дістав я від неї лист. Запитує, що з тобою діє ся, чи ти не хорий — борони Боже — бо не відписуєш їй.

— Щож то? Она хоче щоби я до неї що дні писав? Вирочім о чим писати? Чайже не напишу, що угаяю за другою.

— Іменно се. Перша річ, отвертість.

— А то бим вийшов! Ануж мені тут не поведе ся, а она зробить мені збитка і вийде за попередного свого адатора. Він все ще звідує ся до неї. Тогда лиши ся як дурень. Половав на дві, а ту ні одну ні другу. Ліпше лишити так як є, бо ануж треба мені буде до неї навернути ся.

— Значить, ти уважаєш Гальку за резерву,

але так що она о тім нічо не знає. Если тебе тут приймуть, тогди наженеш її.

— В резерві, сейчас в резерві! Чи я бороню її вийти за кого іншого? Я її виразно казав, що за еталість людських чувств ручити не можна. Повинна розуміти, що я і за свої ручити не можу і не ручу. Впрочім не я її, але она мені накинула ся.

В неділю, знов прогулка з танцями. Стефан немав соперника, бо Рудецький не танцював. Ще тамтим разом запримітив, що Стефан без порівняння ліпше танцює, як він. Він знов ті засади тактики, котрі не радять пописувати ся перед панною тими штуками, в котрих перевине его соперник. Побачивши на дверці що і Стефан їде, вернув до міста і до Брюхович цілком не поїхав.

Стефан держав ся також тих тактичних принципів. Він старав ся імпонувати її такими штуками, яких Рудецький не втне. Він знов, що Рудецький в житю своєму не на друкував і стрічки, що він взагалі з літературою немав нічо спільногого і для того хотів тим „показати ся“. Его страшно гризло ся, що праця его, не їла ще видрукована.

— Тож то буде тріумф, як зложить книжку у стіл своєї богині. Який малий, маленький видасть ся тогди при нім той дурак!

Хоч як наглив друкаря, було готових лише десять аркушів, а на других десять, треба було ще з місяць ждати. Се було ему задовго; він

стулати трикратно на естраду і за кождий раз почастувати публіку то чужими то своїми композиціями. По вечорку наступили танці — звищ 50 пар, котрих розвели аж лучі вхідячого сонця.

Академичним хором, справді, як голосили часописи, вірцевим, управляє академик п. Мельник-Гонсьорський і ему належить пальма першенноства.

На вечорку тернопільський прибуло богато, дуже богато съвіщеників з дальших сторін, як Бережан, Скалат, Грималова. Сердечне Спасибіг їх щирості, але признавали самі словами радості, що не жалують труду — бо варт було потрудитись.

Д.

Концерт в Золочеві — як нам звідтам пишуть — вишав під кождим взглядом так матеріальним як і моральним як найкрасше. Публіки місцевої і замісцевої, духовної і съвітської зібралися так много, що в сали не було нігде вільного місця. Артистичне виконане кождої точки програми і съвітлі одяги хору академіків пілінили і одушевили цілу публіку, та хор мусів безустанно повтаряти то додавати нові пісні. По концерті бавилися ся всі в сали касиновій серед звуків гарних пісень до години 6. рано! А що концерт удав ся так величаво, заслуга в тім місцевого комітету. Рівнож і хор вивязав ся як найкрасше і дав довід, що потрафить вдоволити і найбільше вимагаючу публіку.

Звідки гроші взяти? Тепер під час шкільних ферій до видлу нашого Народного Дому приходять подання родичів і опікунів о приняті їх синів до бурси. Прийшло тих подань уже з кільканадцять і ще певно прийде. Залучені шкільні съвідотва учеників звичайно дуже добре, а съвідоцтва незаможності доказують бідноту родичів. Виходить з того ясно, що родичі бажали давати діти до вищих шкіл і ті діти вчили би ся добре, бо спосібні. Але їх бажанує стоять на перспоні біда. Тій біді має зарадити бурса. Про ту бурсу гадають, видко, люди, що она має великі капітали, бо ще ні один зі згодисивши ся батьків не написав, що готов платити цілу суму 15 зр. за сина, а кождий хоче або зовсім за дармо мати пана зі свого сина, або за два три леви місячної онлати, коли тимчасом заряд бурсака платити 10 зр. місячно. Нехай лиши так заряд бурси до кожного бурсака доджити до 5 зр. місячно, а всіх буде 30, то звідки він має роздобути 1500 зр. на рік? Зі складок тільки не збирає ся — то звідки взяти гроші? Може би нам хто на то питане відповів? Але замісце відповіді в листі просимо о відповіді на переказах початкових.

вже витримати не міг. Взяв тих десять аркушів, всадив в пальто і поїхав до Брюхович.

— Бодай се покажу — думав. — І се не остане без враження. Она певно не знає ще, що я друкую.

В Брюховичах, пішли зразу товариські забави: Обручі, іташок, кіт і мишка і т. п. Стефана забави ті странно нетерпеливими. Не міг діжати ся пори, коли заграють музики і зачнуть ся танці. Тоді міг би заняти ся виключно дівчиною, бо тепер, під час тої „ідіотичної“ забави, она належала до товариства, і він не міг з нею розмовити ся.

Нарешті! Гри скінчили ся, і товариство розбіглося по лісі, щоби потому зібрати ся в сали і погуляти трохи. Стефан взяв Сальку під рама і повів найдовшою стежкою. Щоби дійти до цілі, старав ся звести бесіду на літературу. Се ему ніяк не удавало ся. Дівчина інтересувала ся літературою не більше, як Стефан способом споряджування сосів. Бачучи, що посередною дорогою до свого не дійде, рішив ся приступить до річи просто.

— Ви панно Сальцю певно не знаєте, що я пишу книжки.

— Ви, ви... книжки пишете? То не може бути. Такий молодий?

— Вже зaimпонував — подумав собі Стефан. — Слово даю, що так — сказав.

— А то цікаве! Хтоби вас був підозрівав о щось подібного. Але правда, я забула, що ви

В справі піднесення пенсії урядників доносить Vaterland, що нема мови о введенню нової системи платні перед кінцем року 1898. Коли на другий рік підготовлять ту справу, то се ще буде дуже скоро. Такі мають бути вісти з міністерства фінансів.

Урядовий убір, який буде напевно заведений для судів, має прислугувати також і адвокатам. Але впроваджене его буде зависіти від опій адвокатів самих і для того міністерство судівництва певно запитає комната адвокатської школи Австрії, щоби висказали свою гадку в тій справі.

Нарід, відкритий р. 1848. Dziennik polski бавить своїх читателів такими казками: В одній німецькій чисописи — так пише хтось D. P. — оглядав я образок, представляючий селян зі всіхдної Галичини на віденському бруку, прибраних у високі баранячі шапки, в кожухах з вовниною на верх і з торбами з лиса (кошелями), перевішеними через плечі. Товни Віденців окружили сих чужинців і дивувалися, що то за нарід, — не могли згадати ся. Аж тут являє ся дотепний шевчук і каже: Das sind keine Wilden, nein, es ist das im Jahre 48 in Galizien neuерfundene Volk, die Ruthenen.

Оно й спаді так було, що наших русинів в Галичині що-йо тоді відкрили і на доказ того подаю такий факт: Коли в свій час смеритований радник судовий Мих. Качковський подорожував, щоби поклонити ся боготвореній ним матушці Росії — при огляданю кріпости Кронштадскої заскочила там его нагло смерть від холери (кара божа!). Небавом надіслано до самбірського суду акт смерти в польській мові з повідомленем, що номер там на холеру якийсь М. Качковський, Поляк з Самбора в Галичині, і там его лат. съянценик поховав після лат. обряду. Що за іронія долі! Ото горячий прихильник православія і кнута уходить в Росії за Поляка; — а притім чи се не певний доказ, що ще так недавно навіть в Росії уважали Галичину польським краєм, її мешканців Поляками, а про істноване якихсь "руских" в Галичині навіть не знали.

Так пише якийсь читатель Dz. r. Ну, і що з того? — считаемо ми. Що має та новинка навчити польських читателів? Коли Галичина край польський, а Поляки виховали собі таких мужиків, що їх Віденці мають за дикунів, то не мають чим Поляки хвалити ся. Віденці знов не мають чого нашим мужикам дивувати ся; між Німцями найдуть дурних Міхлів далеко більше, як між нашим народом. Бараняча шапка і кожух — не велике нещасте; як би віденського панчика взяв на наші морози, то сам би натягнув шапку і кожух. — А що нас відкрили в 48-ім році, ми то вже чуємо 50 літ і дивуємо

ся темноті всіх тих, що з нами жили, а нас не бачили. Нас ще по пинішний день не "відкрили" зовсім, бо як би справді віднашли нас і придивлялися нашим добрим пристрастям, то побачили би, що в нас далеко більше доброго і гарного, ніж н. пр. у таких Болгар, котрими всі займаються ся задля довгоносого князя та адютантеских любовниць.

Дон Антоніо Кановас дель Кастильо, бувший президент міністрів, що так трагічно закінчив жите з руки анархіста Голліго, уродився в р. 1826. Вже в 30 році життя він став членом мадридської академії наук, а від р. 1854 вступив на поле політики, на котрім дійшов аж до гідності президента міністрів. Кановас поліпшив богато творів поетичних, історичних студій і повістей. В нім Іспанія стратила великого мужа науки і енергічного політика, котрого завсіди покликавали в небезпечні хвили і він умів вийти ціло з тяжкого положення. Особливо тепер, коли Іспанію підкопує кубанське повстання в краю стоять фінанси дуже лихо, дається ся відчути недостаток Кановаса. Атентат на президента міністрів став ся серед таких обставин: Ще від рана снував ся згаданий анархіст в купелевім заведені і дожидав мабуть відповідної хвили. Дивним дивом не звертає на него ніхто уваги. Аж коли появив ся Кановас в передсмінку, в товаристві двох інших купелевих гостей, нечайно поціліли його кулі убійника. Перший вистріл, даний з віддалення менше більше 3 метрів, задраснув праву сторону чола президента міністрів, другий і третій вистріл прошили наскрізь груди. Убійник стрілив ще раз, кличучи: "Най жив Іспанія!" Зразу думали, що то Кановас вініс сей оклик. На відголос вистрілів прибув сейчас поручник і префект поліції, що придіні були до боку Кановаса. Убійник дав себе без опору арештувати. Прийшла зараз і пані Кановас, окрила чоловіка платом і веліла не перенести його до апартаментів на цершім поверсі, почім кинула ся на убійника і проклинаючи його, вибила вахлярем по лицю. Убійник заховував ся супроти неї з ципичною чеснотою. — Перед префектом поліції заявив, що має спільніків. Правдивий справник замаху з Барцельони — додав — ще не викритий. Убите Кановаса то доперва початок цієї серії інших замахів, котрі будуть виконані в Іспанії і в інших державах.

Тяжке підозріне. В Будапешті номер в домі божевільних один богатий власник і лишив для девятеро своїх дітей з першого подружжяколо 180.000 зл. До повнолітності дітей мала тим майном орудувати друга його жінка. Сего року двоє дітей поміршого мало стати повнолітнimi; були се дві дівчини, одна з них заручена. Однак стали винуті і по короткій недузі померли: одна 22-го червня, друга 2 липня. В кілька днів опісля занедіжал старший син і досі лежить тяжко хорій в шпиталі. При похороні зарученої дівчини суджений єї сказав прилюдно, що мачоха отруїла дівчата. Поліція, дізнавшись о тім, почала слідити, наказала обдукцію тіл а мачоху увязнила. Обдукція не виказала отроєння і підозрілу мачоху випущено на волю, але публична оцінка таки не заспокоїла ся тим а радше принесла якесь загадочне злочинство.

Американський і руский силач. Недавно тому перебував у Збаражі американський цирк під дирекцією Розенцвайга. Вже перед першим представленням було оголошено, що серед циркової трупи є силач Pierro, а хто би поборов его, дістане 50 зл. На те зголосив ся Лев Остапчук, 18-літній син посла Остапчука, і до сімох мінут переміг циркового силача.

Любов не для жартів. В Парижі стала ся така трагічна історія: Двох суб'єктів в однім склепі закохало ся в своїх товарищів по званню, панії Анні. Весела Парижанка була для обох рівно чесна і принимала від обох докази їх симпатії. Часто принимала від одного або другого билети до театру і ішла потім з ним на вечірку. Але любов обох коханців не могла знести того положення і оба освідчили ся о руці панії Анні. Она не брала сего на серіо а відповіла, що обох любить зарівно і не може рішити ся жадного з них відтрутити від себе.

Після цього постановили алюблених хлопців рішити самі між собою. Взяли два остри ножі і покололи себе взаємно так, що нема надії на їх ратунок. Паніна Анна взяла собі сей вислід своєї легкодушності так дуже до серця, що вернувшись до дому, отруїла ся морфіною.

Край золота. Аляска на півночі Америки стане небавом краєм нафти. Кошальники золота відкрили такі богаті озера нафти, що після вістів, які надійшли звідтам, стало би тої нафти на довгий час для потреби цілої кулі земської. За нафтою не потреба навіть конати, бо кипачка бе сама з землі з великою силою і творить значне озеро. В прилягаючих горах відкрили величезні поклади угля. Аляска була давніше російською посіданістю; тепер належить она до Сполучених Держав.

Жидівська горівка. В жидівській шинку при улиці добромильській в Перешибіли вступили робітники на чарку горівки. Випивши чарку, один робітник зміркував, що в горівці є тютюн і вино. Розлютив ся, вхопив фляшку і заніс до комісаріату поліції. Там розповів для чого забрав фляшку. (Жид був уже зараз тим в поліції і скажив ся, що ему вкрали горівку). Показало ся, що до горівки для більшої сили, додавав жид негашеного вапна і тютюну. Може би нам черновецькі приятелі жидівські пояснили, чи за таке діло можна жида хвалити? Але они такі справи промовчують.

Спалені гроші. В однім селі у Франції стара жінка, виїзджаючи з дому, сховала усі свої щадності в сумі 500 франків до печі, як в найбезпечніше місце. Єї син не знав про те нічого і коли матери не було, спалив у печі не потрібні якісь папери. Разом згоріли там і гроші. Коли мати вернула, не застала вже свого доробку а єї розпуга не мала границь. Та на щасте найшов ся ратунок. Один фотограф аматор позбирав рештки зутглих паперів цінних і відфотографував їх. Фотографія вийшла така удачна, що віддала її малюнок згорілих паперів. На підставі тих фотографій виплатив банк цілу суму властителі.

Огнетривале дерево виробляють в Америці за допомогою імпрегнованіого в ріжки соля. Склад тих солей знаний тільки винахідникам — фабрикантам. Імпрегноване дерево не запалює ся навіть в найбільшім отні, хиба що зутгливе ся і то лише зверху. В Англії робили недавно проби з цим деревом. Вибудували з него хату і розложили великий огонь довкола неї і в середині. Хата станула в полуміні а з середини бив огонь через комин. Та коли огонь погас, переконали ся огляді, що будова зістала ненарушена.

Телеграми „Буковини“.

3 дні 10-го серпня 1897 року.

Могилів. Пожар знищив 200 домів в місті, жидівську біжницю і пів'ять менших домів до молитви.

Петербург. Вчера передполуднем мали довшу конференцію Гогенльоге, Муравев, Більоф і Радолин.

Мадрид. Правительство рішило убійника Кановаса поставити перед військовий суд. Правдоподібно він називається Йозе Санто Альбман а не Голлі і був складачем в друкарні в Барцельоні. Убійник заявив при переслуханні, що его діло є німетою за тортури, яких допустилося було правителству на барцельонських анархістах в последньому процесі против них.

(Даліше буде).

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

улиця Петровича ч. 2.

має на складі отсії свої видання:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжі, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за році, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток

для чесних дітів.“

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ІРОСКУРКА“

даруночок для руских дітів Ю. Федковича 10 кр. На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки“ а по 2 кр. за кожну поодиноку книжочку.

Замовлення приймає й редакція „Буковини.“

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richters Apotheke in Prag.

Beim Eintauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Auer“.

Іл. Іл.

Сим маю честь повідомити П. Т. Публику, що я з днем 24. липня с. р. отворила у Вижници

ТОРГОВЛЮ МІШАНИХ ТОВАРІВ

разом з

комнатою до снідань.

Поручаю Вів. місцевій і доокрестній публіці каву, чай, цукор, вино, Портер, пиво, съвічки церковні і столові, папір, прибори шкільні, Фарбу і щітки.

Висилка на село виконує ся відворотною поштою.

Услуга скора, ціни низькі!

з глибоким поважанем

АННА МОСКВА.

В Чернівцях виходить уже тринацятий рік руска газета

„БУКОВИНА“.

Від 1. січня 1896. року появляє ся она що дня кромі неділь і свят. Поміцає статті про справи буковинської Руси, але познакомлює читателів також із справами Русинів в інших землях руских. Дбає о добріні і цікаві фейлетони і взагалі о матеріал такий, що обходить кожду руску родину. Що „Буковина“ цікава і для галицьких Русинів, съвідчить значне число передплатників її в Галичині. Передплата лише 10 зр. Адреса редакції і адміністрації „Буковини“: Чернівці улиця Петровича число 2.

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Чернівцях,

(улиця Петровича число 4)

має готові отсі

друкорти шкільні

як найліпше виконані, й по найдешевших цінах:

Classenbuch — Wochenbuch — Gestionsprotokoll — Inspectionsbericht, — Jahresausweis — Lehrerkataster — Schulkataster — Schulversäumnisausweis — Schulnachrichten і Повідомлення шкільні.

є також оправлені діловодчі протоколи та окладики до каталогів і тижневників.

Замовлення з провінції виконують ся відворотною поштою.

Хто хоче мати добру і дешеву

МАШИНУ до ШИТЬЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як всюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові трошки і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за репарацию не потребує журити ся, бо я роблю ту ю безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русян і обслужу Вас по братньому

з поважанем

В. Данилевич,
машиніст у броварі Штайнера в Чернівцях, при ул. залізничній (Bahnhofstrasse) ч. 26.

НОВА ФІРМА РІТБЕРГ і ШЕНБАВМ в Чернівцях,
головна улиця число 10.

Великий вибір товарів з альпаки і хіньского срібла з Берндорфера фабрики металевих товарів.

Однокій склад і продає правдивих російських гальошів і

Великий вибір
ЧЕРЕВІКІВ до СНІГУ
для мужчин і жінок, дівчат і хлопчиків.

Високі
і
низькі
КАЛЬОШІ,
з заднім віттям і для під. офіцірів.

КАЛЬОШІ для ПАНЬ,
цілком легкі, 75 грамів.

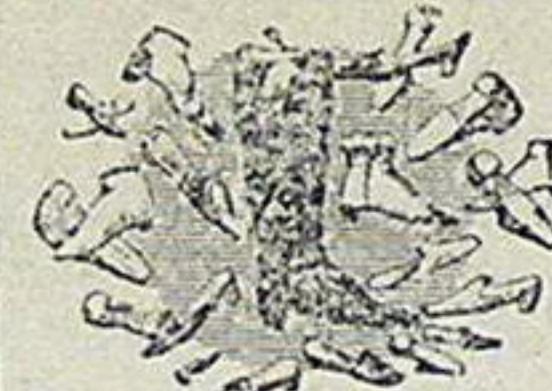
Най-
но-
вішні
черевики для гімнастики з гуми.

Кальоші для дітей, навіть однолітніх.

10% робату!!

даемо лише ми від цін за більші Егера після цінника.

Великий склад КОЛДЕР до подорожніх почавши від 1·58 зр.

ЧЕРЕВІКІ

для мужчин, шкіряні, з гумою, .	2·50 зр.— 6— зр.
хлощів .	2·50 "
" дам, .	2·50 " — 5— "
" до шнурівания .	2·35 " — 6— "
" до застілювання .	3·98 " — 7— "
" язикери, мешки з шлангою .	1·75 " — 2·10 "
" з козячої шкіри, мешки .	1·35 " — 1·55 "
" дівчат, шкіряні, т.зв. Bergsteiger .	1·85 " — 3— "
" дітей .	1·10 " — 2·10 "
" хлощів, чобітки .	3— " — 4·25 "

Великий ЧЕРЕВІКІВ до Гімнастиковані!

Найновіші Краватки вузли, манши, Левал'еля до вязання, від 20 кр., 40 кр., 50 кр., до 98 кр.

Рукавиці Glacé, з оленя шкіри, з шведського шовку, з ниток найліпших фабрик.

ВЕЛИКИЙ СКЛАД

правдивих ШНУРІВОК з фішбінами.

Однокій склад
ЦИЛІНДРІВ
і кляків,
з фабр. Месмера і Сп.

Однокій склад
І. ГІКЛЯ
і Синів
в Найтішани

КАПЕЛЮХІВ

для мужчин, тверді, чорні і інші барви, почавши від 1·18 зр., для мужч. тирольські від 1·18—2·28 " хлощій тироль. від 0·78—1·18 " дітей капелюшки моряків бровові в ріжки барвах, від 1·98.

ПАРАСОЛІ
з зе-
ліз-
ними
руч-
ка-
ми

з чистого шовку від 3— 6—
на-пів зі . . . 1·38—1·98,
з чистої вовни . . . 1·58—2·18,
на-пів з вовни . . . 0·98—1·58,
з англійськими деревяними ручками від 0·75—1·90.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
ПАРАСОЛІВ
полотняних.

НАЙНОВІШІ АНГЛІЙСКІ
ПАЛИЧКИ.

Величезний
вибір
БІЛЯ

для мужчин, гладке від 1·10 поч.
з фалдами . . . 1·38
гафтоване . . . 1·58 "

КАЛІСОНИ
з найліпшого Gradl-полотна, французово крою від 0·98 поч.
Корсетки для мужчин, гладкі, гафтовані, білі і в інших барвах, від 0·18 зр. поч.

Лінняні хусточки в МОДНИХ барвах,
12 штук від 0·80 — 1·10.
ПОНЧОХИ
від 1·50 — 3—.

КОВНІРИ
і
МАНШЕТИ

Маншети, I. сорти, почвірні, 6 штук 1·80,
Маншети, II. сорти, почвірні, 6 штук 1·50.

Ковніри I. сорти, почвірні, 6 штук 1·05.
Ковніри II. сорти, почвірні, 6 штук 0·90.

Ковніри для хлощів 6 штук 0·80.